

Quotidiana Christiani Militis Tessera

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1682

25. Dies Novemb. Sicut voluntas propria Dei, fons est rotius boni, sic propria voluntas hominis, totius exordium est mali. S. Anselmus libr. de simil. cap. 8.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55659)

ô amanti abscondi ! ô amato frui ! ô ludum amoris !
 ô amabiles querelas ! ô homo ama, & fac quod vis !
 ô anima ama, & amare, & postea dic, & fac quod vis,
 ab amato, & in amante nihil displicet : si non vis, &
 amor æterne à me amari indignissimo, cur te reddis
 mihi tam amabilem? amore tui cor ardet, anima lan-
 guet, non languet amor, sed languet amans : quia vi-
 get amor, ideò viget languor. O amabilissime Deus,
 tu es Dominus meus, & ego subditus tuus; quid jam
 imperas Domine? aliud nihil quàm amorem. O qui a-
 le regnum Dei mei ! in quo regit bonitas, in quo lex,
 amor est, & amare tributum est. O amabilissime
 Deus! quàm bonus es, cujus imperium amor est. O
 amantium Rex ! Tantinè est tibi amor meus, ut nisi
 amem, oderis me? & morte afficias me, eaque æter-
 na? ita scilicet carus sum, ut tantis minis ad amorem
 me tui, id est ad felicitatem meam, compelllas. O
 Deus! quid possum aliud quàm amare te, non quia
 minaris, sed quia ex amore minaris. O contumax ani-
 ma, cede tandem minis divinis, & ama Dem tuum,
 quem dum amas & minas evadis, & promissa conse-
 queris, ac pro odio amorem, pro morte lucraris vitã.
 O amor meus! quid humi repis, quid per solum ser-
 pis, quid vagaris per infima? Amor est ignis, igitur
 ejus sphaera est sursum. Illic tuus sit amor, ubi cen-
 trum est amoris, sit amor non transiens, sed adhæ-
 rens; sit sincerus, & serius, & redibit serus: siquidem

Cedit amor verus, redamantis pectores serus.

25. DIES NOVEMB.

Sicut voluntas propria Dei, fons est totius boni, sic
 propria voluntas hominis, totius exordium est
 mali. *S. Anselmus libr. de simil. cap. 8.*

Voluntas I.
Dei, fons
boni; ho-
minis, om-
nis mali.

ENhęc gemina geminarum rerum
quas inter immensum quoddam
interjacet vallum, exordia; al-
terum, totius boni, voluntas pro-
pria Dei, alterum, totius mali, voluntas propria ho-
minis. Quantum est discrimen inter bonum, & ma-
lum, tantum est inter has binas voluntates. Ut
Deinos voluntati mancipemus, ac nostrę renuntie-
mus, causa est quia omni jure sumus Dei, nullo no-
stri. Ipse nos emit, Ergo & nostram voluntatem
hęc igitur non est amplius nostra. Emit nos pretio
infinito; igitur jus in nos sibi vendicat infinitum; et
que propter infinitę nos illi subesse necessum est, hoc
tanto jure sublata est omnis potestas voluntati quę
ex se faciendi; hinc nullo jure, vel minima interionis
hominis initio nostrę permissa est voluntati. Qua-
propter, non potes vel semel, momento vel unico,
movere vel lingua tua ut loquaris, vel articulos ut scri-
bas, vel oculos ut videas, vel pedes ut incedas, vel ma-
nus ut labores, ad normam voluntatis tuę, quę
insignitę in Deum injurius: quia contra omnes
quod est omnium maximum nefas, violas jus, quod
Deus infinitum habet in tuam voluntatem.

II. Deinde, gravissima, quę nos urget ratio, & ju-
stissima quę nos devineit obligatio, ut Dei obsequi-
mur voluntati, hęc est, quia ipse est, qui est unicum
isthoc, Deum esse, qui est, non solum nos excitat, sed
obligat; quid dico? imo infert necessitatem, quidquid
illi placet faciendi; quia hęc nostra est indoles volun-
tatis, in eo que est a Deo condita, ut natura impetu fe-
ratur in bonum, & illud amet: Jam verò, ex eo confe-
quitur, ubicunque bonum summum, & bona omnia

conjuncta reperiantur, si qualia in se sunt, talia cognoscantur, necessariò amari debent. Quid deinde? cum amare nil sit aliud, quàm benè velle, bonumque aliquod desiderare ei quem amamus: bonum autem alteri ferè velle, dici non potest, nisi qui (cum potest) re ipsa illud præstat: alioquin neque veram, neque seriam esse suam benevolentiam prodit, atque uti melius nihil amico aut velle potes, aut facere, quàm quod illi placeo: ita, si Deum, ut pat est, prosequaris amore, necesse est in omnibus sequaris ejus voluntatè. Quidquid enim Deus juris habet, ut ametur, illud idem habet, ut ejus volùtati obtemperetur. Quæ cum ita sint, ecquã tandem fronte ei oblectari, qua mente ei refragari audeamus? ubi ratio nostra sepulta jacet? ubi lex? ubi fas? ubi pudor? si tot obligationibus repugnare, tot titulos despiciere, tot argumenta aspernari, tot jura violare non vereamur? per que ultimam impudentiã, & impudentissimam (quod non licet) licentiã, contra leges, & fas omne, vel ob famam, inanis gloriolæ, vel ob umbrã spurcæ voluptatulæ, malimus intolerabili nostro malo, obsecundare, voluntati nostræ, quã incomparabili nostro bono, obtemperare Divinæ.

III. His accedit, qui divinæ voluntatis implendæ est studiosè cupidus, ab omni miseria est prorsus exemptus. Quid quæso turbat nos, aut cruciat, quàm quòd aut aliter eveniat, quàm evenisse vellemus, aut quòd error aliquis committatur, quem nollemus commisisse. Qui suam voluntatem exuit, ab hoc malo est penitus immunis, atque adeò inter omnia damnanda indemnis, & cum nihil agat, quod actum, sit puniendum, semper est impunis: nihil enim vel facit, vel capit quàm quod fieri vult Deus: & cum nihil illi minus

nus sit proprium quàm voluntas propria, nihil magis
quàm Divina, quidquid agit aut cupit, est divinum
at quam longè dispar est ratio illius, qui propriae vo-
luntati pertinaciter connivet, eique in omnibus con-
tumaciter arridet? Nam cum desideria, conatusque
suos undique videat, vel impeti vel everti, vel impedi-
ri, multis illum necesse est doloribus impediri. Tum
præterea, cum obliet vet noxios quos erravit errores
insana, quæ excogitavit consilia, perniciosam, cui ob-
secundavit imprudentiam, jam eum hinc confundit
pudor, inde invadit dolor & futuri mali involvitur
mor. Simus utinam Divinae voluntatis implendæ tam
studiosi, quàm B. Magdalena de Pazzis, quæ, cum de
ea loquebatur, à sensibus abducebatur, fuitque cæli
cæli delitiis ebria, in quadam ecstasi sic loqueretur:
*Proh è nostri mi sponse, à primis annis desiderasse me pla-
ceret tibi. Quòd si nunc intelligerem velle te ut aternam
apud inferos affligerer, hoc ipso momento, in ista me flam-
mas conjicerem: Tunc ad forores converta; non per-
pitis quantam suavitatem habeat sola hac vocula, vo-
luntas Divina? Denique,*

Deus, querit adorari, non sibi dona dari.

26. DIES NOVEMB.

Voluntas est, quæ aut remuneratur pro bono, aut
condemnatur, pro malo. *D. Chrysof. sup. Matth.*

Felicitas I.
hominis,
Deo se
confor-
mantis.

Fons ex quo manat omne in ho-
minem bonum, vel malum, est
voluntas. Hæc si convertat se sem-
per, ut ad solem heliotropium, ad
Dei voluntatem, cum Deus sit omne bonum, in
eam confluet cornucopia omnium bonorum. Quid
magis posset esse è re nostra quam artem repe-
rille